

Modern Türklük Araştırmaları Dergisi

Cilt 3, Sayı 3 (Eylül 2006)

Mak. #45, ss. 100-107

Telif Hakkı © Ankara Üniversitesi

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi

Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları Bölümü

Ali Şir Nevâyî'nin Eserlerinde Yakın Dostu

Hüseyin Baykara

Talip Yıldırım

Niğde Üniversitesi

ÖZET

Hüseyin Baykara ve Ali Şir Nevâyî her şeyden önce küçük yaştan itibaren hayatları birlikte geçen çok yakın iki dosttur. Nevâyî, Sultan Hüseyin'in hizmetinde çeşitli görevlerde bulunmasına rağmen, Baykara'nın en güvendiği ve yanından ayırmak istemediği dostu, arkadaşı idi. Özellikle bu yakın dostluk nedeniyle Ali Şir Nevâyî'nin eserlerinin tamamında Hüseyin Baykara'yı görmek mümkündür. Çoğu zaman bu övmelerde olsa bile bu övme bir şeyler elde etmek için değil, samimi duygularını ifade etmek içindir.

ANAHTAR SÖZCÜKLER

Ali Şir Nevâyî, Hüseyin Baykara, Doğu Türkçesi, Doğu Türk Edebiyatı, övme

ABSTRACT

Huseyn Baykara and Ali Shir Nevâyî first of all, are two very close friends whose childhoods were spent together from the early age. Although Nevâyî worked on various assignments in the service of Sultan Huseyn, He was Baykara's most trustful friend and a fellow who he didn't want to be departed. Especially because of this close friendship, it is possible to see Huseyn Baykara in all Works of Ali Shir Nevâyî. Even though this ensues with praises, the praise is not for a benefit of anything but for expressing his intimate feelings.

KEY WORDS

Ali Shir Nevâyî, Huseyn Baykara, Eastern Turkish, Eastern Turkish Literature, Praise

Ali Şir Nevâyî'nin babası Gıyasettin Kıçkine Bahşi ya da Kıçkine Bahadır, Horasan hâkimi Sultan Ebü'l-Kâsım Babur'un adamlarındandır. Ali Şir Nevâyî'nin ataları,

eskiden beri Timur oğullarının, özellikle bunlardan Ömer Şeyh ile oğlu Mirza Baykara'nın hizmetinde bulunmuşlardır. Ali Şir Nevâyî ise küçük yaşından itibaren, Mirza Baykara'nın torunu Hüseyin Baykara ile büyümüş, onunla birlikte okumuştur.

Ali Şir Nevâyî'nin babası Kığkine Bahadır 1447'de Şahruh'un ölümü üzerine henüz altı yaşında olan oğlunu da yanına alarak Irak'a gitmiştir. 1452'de Sultan Ebü'l-Kâsım Bâbü'r'ün Horasan'a hâkim olması üzerine tekrar oğluyla Horasan'a dönerek Ebü'l-Kâsım Bâbü'r'ün hizmetine girmiştir. O sırada Hüseyin Baykara da Ebü'l-Kâsım'ın yanında idi. Ebü'l-Kâsım, Ali Şir ile Hüseyin Baykara'nın öğrenimlerine çok yakın ilgi göstermiş, onlar da gördükleri teşvikle, küçük yaşta şiirler yazmaya başlamışlardır. Ebü'l-Kâsım 1456'da Meşhet'e giderken Baykara ile Ali Şir'i de birlikte götürmüştür. Ebü'l-Kâsım'ın 22 Mart 1457'de Meşhet'te ölmesi üzerine, Baykara Merv'e gitmiş, Ali Şir de Meşhet'te kalarak öğrenimine devam etmiştir. Ali Şir Nevâyî babasının ölümü üzerine Herat'a gelmiş, burada bir süre kaldıktan sonra Semerkant'a giderek öğrenimine orada devam etmiştir.

Hüseyin Baykara Herat'ı alarak Horasan'a hâkim olmasından sonra, Semerkant'ta vali bulunan Ebu Sait'in oğlu Sultan Ahmet Mirza'ya mektup yazarak Ali Şir Nevâyî'nin gönderilmesini rica etmiştir. Sultan Ahmet Mirza'nın müsaadesi üzerine Semerkant'tan ayrılan Ali Şir, eski arkadaşı Sultan Hüseyin Baykara tarafından Herat'ta büyük bir sevgi ile karşılanmıştır. Bu karşılama 14 Nisan 1469'daki şeker bayramına rastladığından, Nevâyî tebrik için yazdığı *Hilâliye* kasidesini arkadaşı olan genç hükümdara sunmuştur.

Nevâyî'nin Sultan Hüseyin'in hizmetinde kabul ettiği ilk görev mühürdarlıktır. Fakat bu resnî görev dışında o, Baykara'nın en güvendiği ve yanından ayırmak istemediği dostu, arkadaşı idi. Nevâyî 1472'de Divan Beyi olmuştu. Devlet işleriyle daha yakından ilgilenmeyi gerektiren bu yeni görev onun karşısına çeşitli zorluklar çıkarmış, saray entrikaları ile uğraşmak zorunda kalmıştı. Sultan Hüseyin'in paraya ihtiyaç duyduğu bir dönemde ayak oyunları ile saraydan uzaklaştırılması sağlanmış ve Esterabat'a vali olarak atanmıştı. Fakat bu olaya Nevâyî çok üzülmişti Devlet merkezinde oluşan düzensizlikten de rahatsız olan Nevâyî, Sultana mektup yazarak düşüncelerini aktarmış, fakat bir cevap alamamıştı. Bunun üzerine, yerine vekil bırakarak Herat'a gitmiş, görevinden affını ve Herat'ta kalmasına izin verilmesini Sultan'dan rica etmiştir. Fakat umduğu cevabı alamayınca tekrar Esterabat'a dönmek zorunda kalmıştır.

Bir yıl sonra Nevâyî, dayısının oğlu Haydar'ı Herat'a göndererek ricasını tekrarlamıştır. Haydar, Sultanın yakınlarından bazılarının, Nevâyî'nin çeşnicibaşını elde ettiklerini, yemeğine zehir koydurarak Nevâyî'yi öldürmek istediklerini, bundan kuşkulanan Nevâyî'nin güç durumda olduğunu söylemiştir. Bu sözlere üzülen Sultan, Nevâyî'ye bir mektup gönderip, eski arkadaşını öldürtmeyi aklından bile geçirmedigini, onu eskisi gibi sevdiğini bildirmiştir. Mektubu alan Nevâyî hemen

Herat'a dönmüş, Haydar'ın söylediklerini Sultandan işitince, böyle bir suikastın aslı olmadığını söylemiş, Haydar da hapsedilmiştir. Nevâyî, Sultan Hüseyin'den valilikten affını istemiş, Sultanın izni üzerine Herat'ta kalmıştır (1488). Nevâyî 1490'da, divan beyliğinden ayrılmış, ondan sonra "Mukarreb-i Hazret-i Sultan" sanıyla Hüseyin Baykara'nın nedimi olarak kalmıştır (Levend 1965: 42).

1500 yılı Aralık ayı sonunda Hüseyin Baykara Esterabat seferinden döndü. Ali Şir Nevâyî, her zaman olduğu gibi onu karşılamaya çıktı. Fakat bu defaki karşılama acıklı bir sonla noktalandı. Her ne kadar bu sırada Ali Şir Nevâyî 60, Sultan ise 62 yaşında bulunuyor idiler ise de, her ikisi de oldukça düşkünleşmişlerdi. Karşılaştıklarında Ali Şir Nevâyî attan inerek, Sultan'ın tahtrevânına yaklaşmak istedi, fakat yürüyemedi. İki arkadaşının omuzlarına ellerini atarak Sultan'a yaklaşıp, selamlayarak, elini öptükten sonra yere düştü (Aka 1991:103). Eski arkadaşının bu durumuna çok üzülen Sultan Hüseyin, onu kendi tahtrevânıyla Herat'a götürmüştür. Şairi kurtarmak için her çareye başvurulmuşsa da Nevâyî 3 Ocak 1501 de hayata gözlerini kapamış, Kutsiye camii yanında hayatta iken yaptırdığı yere gömülmüştür. Sultan Hüseyin, büyük cenaze töreninden sonra üç gün Nevâyî'nin evinde kalarak yas tutmuştur (Levend 1965:47).

Hayatı boyunca toplam 29 eser hazırlayan Nevâyî'nin eserlerinde Hüseyin Baykara sıkça karşımıza çıkmaktadır. Bunun en önemli sebeplerinden biri Baykara'nın bir Sultan, Nevâyî'nin de onun emrinde bir devlet görevli olması ve bundan daha önemlisi yukarıda da bahsettiğimiz gibi çocukluktan itibaren hayatları bir arada geçen çok yakın iki dost olmalarıdır. Bu ikilinin dönemlerinde Herat çok gelişmiş, birçok mimarî eserle güzelleşmiştir. Ayrıca eskiden beri ticaret merkezi olan Herat bu dönemde de bu özelliğini devam ettirmiştir. Ama hepsinden önemlisi, Baykara'nın âlimlere ve sanatkârlara gösterdiği teveccüh sayesinde Herat'ın artık bir bilim ve kültür merkezi hâline gelmesidir.

Cesur bir savaşçı olan Hüseyin Baykara Horasan ve civarında otuz yedi yıl parlak bir saltanat sürmüş, bu süre zarfında sanata ve sanatçılara büyük önem vermiştir. Şairler, ressam ve tarihçilerin de arasında bulunduğu pek çok bilim adamını himaye etmiş, Herat'ı bir kültür ve sanat merkezi hâline getirmiştir. Türkler arasında Farsça'nın rağbet gördüğü bir dönemde Türk diliyle eser yazmayı teşvik etmiş ve desteklemiştir. Türk dili ve edebiyatının devrinde büyük simalar yetiştirmesinde Hüseyin Baykara'nın ve Ali Şir Nevâyî'nin rolü ve hizmeti inkâr edilemez (Yıldırım 2003).

Nevâyî, tertiplelediği ilk divana *Bedayiu'l-Bidaye* adını vermiştir. Bu ilk divan Sultan Hüseyin Baykara'nın isteğiyle hazırlanmıştır. Nevâyî bu ilk divanından sonra, 1476-1486 yılları arasında yazdığı şiirleri *Nevadirü'n-Nihaye* adını verdiği ikinci divanında toplamıştır. Bu divan, Sultan Ali Meşhedî'nin kalemıyla, Sultan Hüseyin Baykara'nın

hazinesi için yazılmıştır. Nevâyî ikinci divanını tertip ettikten sonra uzun bir süre şiir yazmamış, günlük duygularını ve düşüncelerini birer matla' ya da beyitle tespit ederek, ileride vakti olunca tamamlamak üzere bir yana bırakmıştır.

Bu sıralarda Hüseyin Baykara, son şiirlerini toplayarak iki divan daha hazırlamasını, böylece divanlarının sayısını Emir Hüsrev gibi dörde çıkarmasını Nevâyî'ye salık vermiş, o da vaktiyle yazdığı beyitler ve matlalar üzerinde çalışarak yeni şiirlerini meydana getirmiştir. Nevâyî bu son şiirlerini ayrı iki divanda toplamış değildir. İlk iki divanı olan *Bedâyiü'l-Bidâye* ve *Nevâdirü'n-Nihâye*'de bulunanları son şiirleriyle harmlayarak, bunları dört divana ayırmış ve hepsine birden *Hazâinü'l-Maânî* adını vermiştir (Levend 1966:2).

Bedâyiü'l-Vasat'ın sonunda Baykara için yazılmış 90 beyitlik Bayramiye kasidesi bulunmaktadır (Türkay 2002:XIII). Yine Farsça divanında yer alan Tuhfetü'n-Necât kasidesi de Baykara için yazılmıştır (Levend 1965:218).

Seb' a-i Seyyâre'nin başında Baykara'nın soyundan bahseder ve onun hem ana hem baba tarafından han oğlu han olduğunu şöyle açıklar:

Şâh Sultân Hüseyin bin Manşûr
 Kim birip nuşratı cihânga sürür
 Hânlar üze yitip 'atâsı anıᅇᅇ
 Hân bin hân ata atası anıᅇᅇ
 Hem ata hân u hem anᅇga hân
 Yoᅇ cihânda anıᅇᅇ kibi yana hân
 Anᅇga Çengiz uluᅇ ata kiliben
 Anası ᅇod Alanᅇuva kiliben
 Faᅇr yoᅇ anᅇga saᅇanat atı
 Ol bolup saᅇanat mübâhâtı
 Şâhlar kulluᅇim körüp mergûb
 Anᅇga dervişlik bolup maᅇlûb
 Gerçi şehlemi zir-dest eylep
 Özni dervişlerge pest eylep (Levend 1965: 219)

Yine *Seb' a-i Seyyâre*'de şair Sultan'ın içkiye düşkünlüğünü üstü kapalı olarak şu beyitlerle işaret eder (Levend 1967:307).

Mey içip biᅇisâb ü mest olmay
 Nefs ᅇükmiᅇa zir-ders olmay

Mey sañga mûcib-i fenâ boluban
Ser-be-ser nûr ile şafâ boluban
Ni ‘aceb bolsa bâde nûr u şafâ
Kim irür her kadehde isti‘ fâ
Bâde mâhiyyetin tebeh bilmek
İçmegin dem-be-dem güneh bilmek ...

Sedd-i İskenderî’nin IX. Bölümünde şair, Hüseyin Baykara’yı över (Tören 2001:13). İskender Türk hakanının vasıflarını taşımaktadır. Bu hakan da Hüseyin Baykara’dır (Levend 1965: 184). Bu görüşü Zeynep Korkmaz da tekrarlamaktadır: “İşlediği konuları, çeviri niteliğindeki veya Fars edebiyatını örnek aldığı eserlerde bile yerli malzemeye dayanarak, bu eserlere taklitçilikten uzak, Türk hayatını ve Türk ruhunu yerleştirmiştir. Söz gelişi *Sedd-i İskenderî*’de, İskender’in şahsında, doğrudan doğruya Sultan Hüseyin Baykara ile oğlu Bediüzzaman temsil edilmiştir.” (Korkmaz 2004:73).

Nevâyî, *Nazmü’l-Cevâhir* adlı eserini Hüseyin Baykara’nın kendisinden övgüyle söz ettiği Risalesine karşılık olarak yazmıştır (Levend 1965: 41).

Mizânü’l-Evzân adlı eserinde Nevâyî risalesine Allah’a hamd ve şükür ile başlayıp sözü Hüseyin Baykara’ya getirmiş, onun teşvik ve himayesi ile nazmın her türünde ve şiirin her sınıfında Acem şairleri ve Fars fasihleri ne çeşit eser vermişlerse, kendisinin de Türk dili ve Çağatay lafzı ile aynı şekilde eser verdiğini bildirir. Bundan sonra Hüseyin Baykara’nın meclislerinin, zamanın şair ve ediplerinin toplantı yeri olduğunu ve meclislerde daima nazım ve nesirden söz edildiğini, Baykara’nın da hassas, ince düşünceli bir sanatkar olduğunu, bu sebeple sanatkarlara değer verip himaye ettiğini anlatır. Risale, Hüseyin Baykara’nın divanında yer alna şiirlerini, akıcılığı sebebiyle tamamen Remel-i Müsemmen-i mahzûf (fâ‘ilâtün fâ‘ilâtün fâ‘ilâtün fâ‘ilün) vezninde yazdığını belirtmek, daha sonra da Arap ve Acem dilinde Arûz ile ilgili birçok eser yazılmış olduğu hâlde, Türk diliyle yazılmış tek eser bulunmadığı, dolayısıyla bu fenden Türkçe şiir yazmağa hevesli ve istekli olanların faydalanmadıkları, kendisinin bu sebeple risalesini kaleme aldığını ifade eder (Eraslan 1993: 7).

Leylî vü Mecnûn’un “ol şâh medhîde kim çin ve hind şâhları anıñ ‘arşa-yı bezmide şatınc şâhları dök hareketdin mu‘arrâ ve felek-i ferzin-rû pili hem ol piller dök âstânığa ruñ koyup ser-keşlikdin müberrâ durur ve kök boz eşhebi sipihr-i tiz dūd-ı behrâm kamer nâçañı bile atı allıda bir piyâde-dür” başlıklı VII. bölümde Sultan Hüseyin yine uzun bir şekilde övülür (Çelik 1996: 65).

Hayretü’l-Ebrâr’da “Salâtin hayliniñ ser-efrâzı... Ebu’l-Gâzî Sultân Hüseyin Bahâdır Hân... medhîne” başlığı altında Baykara övülür. Bir başka bölümde şair Horasan’ı övdükten sonra:

Hüseyin-i Gâzi Şeh-i rüşen-revân

‘ Adliğa şâgird Enüşirevân

diyerek, Sultan Hüseyin’in adalette Nuşirevan’dan daha yüksek olduğunu söyler (Levend 1967:33).

Nevâyî, *Târîh-i Mülûk-ı ‘Acem* adlı eserinin sonuna 50 beyitlik bir mesnevî eklemiş ve burada Sultan Hüseyin’i övdükten sonra, onun adına yazdığı eserleri sıralamıştır.

Münşeat adlı eserini sonunda da Sultan Hüseyin’e yazılan küçük bir mektup vardır (Levend 1968:52).

Muhâkemetü’l-Luğateyn adlı eserinin sonunda şair, Sultan Hüseyin’in vasıflarını saydıktan sonra şu rubai’yi söyler:

Kim tâ felek âfâk üze devr kıılır

Encüm güli her tün bu çemendin açılır

Niş âh anıñ zâtı kibi yâd bilür

Ni tâb’ anıñ tâb’ ı dik istep tapılır

Tâ kim felek ivrülür devâm olsun anğa

İkbâl bisâtda maķâm olsun anğa

Hem nuţķ ile cân-baķş kelâm olsun anğa

Hem nazm kelâmı müstedâm olsun anğa (Barutcu Özönder 1996: 224)

Daha sonra Hüseyin Baykara’nın ülkesi ve halkı için yaptıklarından, sanatçılara değer verdiğinden bu nedenle de bu dönemde önemli birçok eser verildiğinden bahseder. Baykara’nın Türkçe yazmaya önem verdiğini ve bu nedenle Türkçe bir divan yazdığını bu vesile ile divanın ne kadar güzel olduğunu anlatarak şu şekilde devam eder; “Billhassa bu sultanlar sultanının ilâç gibi tesir eden gönülleri, güneş gibi aydınlatan şahısları da Türk nazımlarının kendi dillerinde şiirle meşgul olmalarını, gönül goncasında gamdan dolanan kıvrımların bahar rüzgârı gibi (Türk) nefesleriyle gül gibi açılmalarını arzular.” (Barutcu Özönder 1996:225). Bu sözler bize Baykara’nın risalesinde Nevâyî için söylediklerini hatırlatmaktadır:

“Türk tiliniñ ölgen cesediğa Mesih enfası bile rûh kıyürdi ve ol rûh tapķanlarğa Türki-âyin elfâz târ u püdidin tokulğan ħulle vü ħarir kıyürdi. Ve söz gülistânında nevbahâr-ı tâb’ ıdın revân-âsâ yağınlar bile reng-â-reng güller açtı. Ve nazm deryâsığa şehâb-ı fikretidin rûh perver ķatreler bile gün-â-gün dürler saçtı.” (Yücel 1996 : 85)

Nevâyî, *Mecâlisü’n-Nefâyis* adlı eserinin sekizinci meclisini Hüseyin Baykara’ya ayırmıştır. Meclise, Nevâyî şu övücü sözlerle başlar; “Saltanat denizinin parlak ve iri incisi, hilâfet göğünün cihanı aydınlatan güneşi, cömertlik havasının cevher yağdıran bulutu, kahramanlık ormanının hünerli arsları, adalet çimeninin dik boylu servisi,

mürüvvet madeninincin seçkin incisi, gayret meydanının Rüstem-i destan'ı, cömertlik meclisinin Hâtem-i zaman'ı, fesehat âleminin nükte ile sihir göstericisi, belâgat cihanının incelik ile mucize ortaya koyucusu, yani sultanlar sultanı Ebu'l-Gâzi Sultân Hüseyin Bahâdır Han:

Mülki devâmı tâ kıyâmet bolsun
Zâtığa bu mülk üze ikâmet bolsun
‘Adl içre t̄arîkı istikâmet bolsun
‘Âlem ehli üçün selâmet bolsun”

Bu dördlükten sonra yine Baykara hakkında övücü sözler ve onun özelliklerinden bahsederek maksadına gelmek istediğini söyler ve maksadını şu şekilde belirtir; “O Hazret'in güzel şiirleri ve beğenilen beyitleri pek çoktur, ayrıca divan da tertip etmiştir. Divan başlangıcından işe başlanıp her gazelden bir matla yazıldı. O denizden bir nice cevher kitabetin kara yüzüne çekildi, billahi başarı Allah'tandır.” (Eraslan 2001: 525.)

Buradan itibaren Hüseyin Baykara'nın Divan'ında bulunan gazellerin matla beyitlerini elif harfinden itibaren vermeye başlar. Bu şekilde 190 gazelden matla beyitleri veri ve bunlar üzerinde yorum yaparak, anlamlarını ifade eder (Eraslan 2001: 525-573).

Nevâyî'nin eserlerine baktığımızda, ilk olarak yukarıda da bahsettiğimiz gibi Hüseyin Baykara'yı hemen hemen bütün eserlerinde övdüğünü görürüz. Değerli ve memlekete yararlı birinin övülmesi de yadrganacak hâl değildir. Ancak bazı şairler bu konuda o kadar aşırı gitmişlerdir ki, övülmesi değil, yerilmesi gerekenleri bile göklere çıkarmışlardır. Nevâyî burada da kişiliğini göstermiştir. Onun gönülden övdüğü iki kişi vardır: Baykara ile oğlu ve veliahdı Bediuzzaman. Nevâyî'nin övgüleri yaranmak, ikbal yolu aramak, câize beklemek gibi hasis düşüncelerle olamaz. Onun için Baykara ile oğlu Bediuzzaman, devleti koruyacak ve sürdürecektir iki kişidir. Nevâyî onların üzerine şefkatle durur. Her ikisini de büyük görmek ve göstermek ister (Levend 1965: 218).

Kaynaklar

- AKA İ. (1991) *Timur ve Devleti*. TTK Yay.: Ankara.
BARUTCU ÖZÖNDER F. S. (1996) *Muḥakemet'ü-l-Luḡateyn*. TDK Yay: Ankara.
CANPOLAT M. (1995) *Lisânü't-Ṭayr*. TDK Yay.: Ankara.
ERASLAN K. (1971) Nevâyî'nin Hâlât-ı Seyyid Hasan Big Risalesi. *Türkiyat Mecmuası*, İstanbul, 89-110.

- ERASLAN K. (1993) *Mizânü'l-Evzân*. TDK Yay.:Ankara.
- ERASLAN K. (1996) *Ali-şir Nevâyî: Nesâyimü'l-Maḥabbe min Şemâyimi'l-Fütüve I Metin*. TDK Yay.: Ankara.
- ERASLAN K. (2001) *Ali Şir Nevâyî, Mecâlisü'n-nefâyis*. TDK Yay.:Ankara
- KAYA. Ö. (1996) *Fevâ'idü'l-Kiber*. TDK Yay.: Ankara.
- KORKMAZ, Z. (2004) Ali Şir Nevâyî ve Çağatay Yazı Dili. *Ali Şir Nevâyî'nin 560. Doğum, 500. Ölüm Yıl Dönümlerini Anma Toplantısı Bildirileri 24-25 Eylül 2001*, TDK Yay.:Ankara, 67-74.
- KÖPRÜLÜ, M. F. (1977) Çağatay Edebiyatı. *İslâm Ansiklopedisi*, Cilt 3, MEB Yay., 270-323.
- KUT, G. (2003) Ğarâ'ibü'ş-Şığar. TDK Yay.:Ankara.
- LEVEND A.S. (1965) *Ali Şir Nevâî Hayatı, Sanatı ve Kişiliği*. C. I, TDK Yay. Ankara.
- LEVEND A.S. (1966) *Ali Şir Nevâî Divanlar*. C II, TDK Yay. Ankara.
- LEVEND A.S. (1967) *Ali Şir Nevâî Hamse*. C III, TDK Yay. Ankara.
- LEVEND A.S. (1968). *Ali Şir Nevâî Divanlar il Hamse Dışındaki Eserler*. C IV, TDK Yay. Ankara.
- NALBANT B. (2005) *Nevâdirü'n-Nihâye (İnceleme, Metin, Dizin)*. Basılmamış Doktora tezi, Ankara Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- TÖREN H. (2001) *Sedd-i İskenderî*. TDK Yay.:Ankara.
- TÜRKAY K. (2000). *Bedâyiü'l-Vasat*. TDK Yay.: Ankara.
- TÜRKMEN, F. (2004) Halk Edebiyatında Ali Şir Nevâyî İle İlgili Yaratmalar. *Ali Şir Nevâyî'nin 560. Doğum, 500. Ölüm Yıl Dönümlerini Anma Toplantısı Bildirileri 24-25 Eylül 2001*. TDK Yay.: Ankara, 141-152.
- YILDIRIM, T. (2003) Hüseyin Baykara Divanı (İnceleme, Metin, Dizin). Basılmamış Doktora tezi, Ankara Ü, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- YÜCE N. (1993) *Mukaddimetü'l-Edep*. TDK Yay.:Ankara.
- YÜCEL B. (1996) Hüseyin-i Baykara Risâlesi'nin Uzak İki Nüshası. *Türklük Bilimi Araştırmaları*, C. II, S. 2, Sivas, 69-112.

Talip Yıldırım

Yrd.Doç.Dr., Niğde Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi Bölümü öğretim üyesi. Yoğunlaştığı araştırma alanı Doğu Türk yazı dili ve edebiyatı.

Adres: Niğde Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi Bölümü, 51 10 Niğde

Tel.: (0388) 21 12836

E-posta: tyildirim@nigde.edu.tr, yildirimtalip@hotmail.com

Yazı bilgisi :

Alındığı tarih: 5 Nisan 2006

Yayına kabul edildiği tarih: 15 Temmuz 2006

E-yayın tarihi: 29 Eylül 2006

Çıktı sayfa sayısı: 8

Kaynak sayısı: 22